

*Gewoon een
Spannend Boek*

*Gewoon een
Spannend Boek*

Frank van der Steen

Schrijver:
Coverfoto:
Uitgever:
ISBN:

Frank van der Steen
Anja Osenberg
BraveNewBooks
9789402184754

© 2018 *Frank van der Steen*

Inhoudsopgave

1. Loos alarm	blz. 6
2. Net geen winst	blz. 12
3. De liefde van de man	blz. 16
4. Verstand van zake(n)	blz. 23
5. Toen ik Julie zag	blz. 25
6. Misdaad loont niet	blz. 32
7. (G)een woord teveel	blz. 35
8. De allergrootste fan	blz. 42
9. Alice en Ellie	blz. 45
10. Een slechte generale	blz. 50
11. De laatste test	blz. 53
12. De perfecte misdaad	blz. 57
13. Bewonderaar voor het leven	blz. 60
14. Zusterlief	blz. 68
15. Precies volgens plan	blz. 72
16. Tot de dood ons scheidt	blz. 77
17. Communicatieprobleem	blz. 86
18. De klusjesman	blz. 91
19. Dubbelspel	blz. 100
20. Een vlucht door het Van der Valk	blz. 109

1. Loos alarm

Lukas de Wild stond achterin zijn nieuwe winkel, de Wilds Wereldse Wijnwinkel, terwijl hij ongeduldig met zijn voet op het parket tikte en op zijn horloge keek. Vijfentwintig minuten! Het stille alarm in zijn winkel was vijfentwintig minuten geleden afgegaan en nog steeds was er geen politieagent te bekennen.

Voor in de winkel was Sabrina Zeeuwlander, zijn enige werknemer, bezig met een jonge mannelijke klant; een of andere mislukkeling die deed alsof hij veel van wijnen afwist, maar in feite geen verschil zag tussen een Bordeaux en een Chablis en waarschijnlijk nog geen zoete van een droge witte wijn kon onderscheiden.

Lukas had de winkel pas drie weken geleden geopend en had vooral gehoopt op klanten met meer smaak en voorkennis. Intussen was hij het zat om voortdurend dit soort heikneuters over de vloer te krijgen en voelde hij alweer lichte neigingen om de tent te sluiten.

Eindelijk verscheen op de hoek van de straat de bekende witte Volvo V70 met blauwe en oranje strepen, die met brandende zwaailichten afremde en vlak voor de winkel stopte. Uit de auto stapte een agent in uniform, die de winkel binnenstapte en een flinke hoeveelheid ijzige winterkou mee naar binnen bracht.

Direct zette Lukas een verbaasd gezicht op.

“Je gaat me toch niet vertellen dat dat alarm wéér is afgegaan? Dat is al de derde keer deze week!”

De agent zuchtte en antwoordde vermoeid.

“Toch wel. Alweer vals alarm?”

Lukas haalde zijn schouders op.

“Blijkbaar. Toen ik het systeem kocht, sloot ik niet uit dat het ooit per ongeluk af zou gaan. Maar dit had ik niet verwacht.”

De agent fronste zijn wenkbrauwen en maakte aantekeningen op een blocnote die hij uit zijn zak had gehaald.

“Soms moet er gewoon wat software worden gefikst. Ik heb alleen nog nooit zoiets als dit gezien. Ik zou meteen laten controleren of er ergens een kortsluiting zit.”

De toon waarop hij het zei was beleefd, maar doordringend. Het was duidelijk dat hij niet bepaald blij was met Lukas en zijn herhaalde valse alarmen.

Nadat Lukas de agent naar de uitgang had begeleid, liep hij terug naar de balie.

Sabrina keek vreemd genoeg geamuseerd en riep: "Ik was het niet, Lukas! Ik ben niet eens in de buurt van die knop gekomen."

Lukas keek Sabrina bedachtzaam aan. Hij wist dat ze de noodschakelaar niet had aangeraakt, omdat hij er zelf voorzichtig op had gedrukt terwijl zij bezig was geweest met een aantal klanten.

Het systeem was speciaal ontworpen voor risicovolle locaties, zoals winkels en banken. In plaats van een hoorbaar alarmsignaal te geven dat een nerveuze, gewapende overvaller op stang zou kunnen jagen en de situatie alleen maar verergerde, hoefde iemand alleen op een speciale knop te gaan staan en werd direct een alarmsignaal naar het dichtstbijzijnde politiebureau gestuurd. Wanneer het alarm 's nachts was ingeschakeld zat achter in de winkel een bewegingsdetector, die het alarm ook af liet gaan wanneer één van de deuren of ramen werd geopend of ingeslagen.

Het was een perfect systeem, vooral voor het plan van Lukas.

"Het maakt niet uit hoe het is gebeurd," zei hij, "we moeten gewoon voorzichtiger zijn. De politie zal het een keer zat zijn om hierheen te moeten komen en op het moment dat we ze dan echt nodig hebben, krijgen we spijt van dit soort missers."

Op dat moment kwam Martha de Wild binnen met een groot boeket in haar armen. Boven de bloemen bungelden twee ballonnen met de teksten 'Succes!' en 'Het allerbeste!'. Ze legde het boeket op de balie en drukte een kleffe zoen op de wang van Lukas, die huiverde bij de aanraking door de verschrompelde lippen van zijn tante.

"Ik kwam alleen even langs om jullie succes te wensen, liefje! Goedemorgen, mevrouw Zeeuwlander." zei ze op neutrale toon. "Ik hoop dat je het naar je zin hebt op je nieuwe werk."

Sabrina knikte en hield zich daarna bezig met het opruimen van de winkelstellages. Lukas merkte dat ze zich ongemakkelijk en geïntimideerd voelde door de aanwezigheid van zijn tante. Zelf liet hij zich niet zo makkelijk door haar intimideren – mét of zonder een vermogen van meer dan drie miljoen op de bank!

Met een blik op Sabrina trok Martha Lukas opzij.

“Lukas, liefje,” zei ze met een lage, vertrouwelijke stem, “je weet dat ik je met genoeg geld heb geleend om deze winkel te kopen en in te richten.”

Iets wat leek op een traan rolde over de wang van de oude dame.

“Je bent mijn enige neef – mijn enige familielid eigenlijk, sinds ik je oom Arnold heb ontferd vanwege die verkrachtingszaak. Daarom wil ik graag dat jij wél slaagt.”

Ze kneep zachtjes in zijn arm om haar punt kracht bij te zetten.

Lukas knikte. Dit was een noodzakelijk kwaad dat hij moest doorstaan in ruil voor het aannemen van haar geld. Hij zou haar koetjes, kalfjes en oude vrouwenpraatjes aan moeten horen, voor een tijdje tenminste. Hopelijk een zo kort mogelijk tijdje.

“Maar na wat er de vorige keer is gebeurd...” zei Martha.

Lukas trok zich los en keek zijn tante kwaad aan.

“Ik ben gestopt met gokken, tante!” fluisterde hij, aangezien hij zich bewust was van de geïnteresseerde blik van Sabrina. “Dat heb ik je al zo vaak verteld.”

“Ik weet het liefje, ik maak me gewoon zorgen. Ik wil dat deze winkel een succes wordt. En ik ben bang dat dit hoe dan ook je laatste kans zal zijn.” antwoordde Martha, terwijl ze over zijn arm streek.

Lukas staaarde haar aan, met stomheid geslagen.

“Hoe bedoel je, ‘laatste kans’?”

“Ik bedoel gewoon dat ik je niet nog meer ga lenen. Ik vind het vreselijk om dit te doen, maar ik moet eerlijk tegen je zijn. Als je hier weer een mislukking van maakt, gaat de spreekwoordelijke kraan definitief dicht.”

“Maak je maar geen zorgen,” zei Lukas met een geforceerde glimlach, “ik ben van plan een rijk man te worden. Let maar op!”

Een paar uur na sluitingstijd kwam Lukas de winkel binnen door de achterdeur en toetste snel de code in op het wandpaneel om het alarm uit te schakelen. De winkel baadde door de veiligheidslichten in een vage gloed – net genoeg voor Lukas om te zien wat hij aan het doen was. Hij liep vrijwel meteen naar de vitrines met de duurste wijnen en bewonderde kort de schatten die hij daarin had staan. Natuurlijk

stonden er in de winkel vooral goedkope en een paar semi-degelijke flessen, maar bij de aankoop van de winkel had hij er goed aan gedaan de resterende voorraad van de vorige eigenaar over te nemen en had hij daarmee een paar kostbare exemplaren in handen gekregen.

Hij had natuurlijk een sleutel, maar het moest allemaal een inbraak lijken. Dus pakte hij een kleine stalen hamer en brak het glas van de vitrine. Snel pakte hij de flessen onder de scherven vandaan en stopte ze voorzichtig in enkele wijnkoffers die hij had meegebracht. Vervolgens liep hij naar de volgende vitrine en herhaalde daar de procedure.

Na een tijdje viel zijn oog op de ballonnen die Martha die ochtend had meegebracht en die aan het boeket waren verbonden dat nog steeds op de balie lag. In een vlaag van woede sloeg hij het boeket met zijn vlakke hand van de balie, waardoor de ballonnen in een boog door de ruimte vlogen. Door de impact met de muur raakten de ballonnen los van het boeket, waardoor ze naar het plafond stegen en hem bespotten met hun schijnbare vrolijkheid.

Oude taart! Het was allemaal haar schuld! Ze was verdulleme 83! Als ze hem nou gewoon in één keer zijn erfenis zou geven in plaats van hem beetje bij beetje schooierbedragen toe te schuiven, zou hij nooit zoiets hoeven doen.

Misschien was het geen slecht idee om na deze 'overval', het opstrijken van het verzekeringsgeld en de verkoop van de zeldzame wijnflessen eens na te denken over een manier om die erfenis op wat voor manier dan ook te bespoedigen.

Aangedreven door zijn woede wierp hij met iets te veel enthousiasme de laatste flessen in de koffer. Hij liep naar de kluis met persoonlijke bezittingen, toetste de voor hem bekende combinatie, opende de kluis en wierp een blik op zijn eigen persoonlijke schat; een Colt .45 pistool dat hij jaren geleden tijdens een reis had opgepikt, langs de douane had weten te krijgen en hier in Delft bij een plaatselijke graveur had laten bewerken.

Lukas' verstand zei hem dat hij het na deze klus het beste kon verkopen, terwijl zijn gevoel bleef herhalen dat hij het beter kon bewaren om tante Martha permanent met pensioen te sturen. Voor nu stopte hij het in zijn zak, sloot de kluis en liep terug naar de vitrines.

Tevreden tilde hij de volle koffers op en grijsde.

Op deze manier was het vandaag toch nog een winstgevende werkdag geworden. En bovendien een stuk prettiger. Veel beter dan de rest van zijn leven overdag achter een kassa te staan, advies te geven aan amateur-alcoholisten die veel meer over wijn dachten te weten dan daadwerkelijk het geval was en onmogelijke verzoeken in te willigen van de zeldzame kenners die zijn winkel wisten te vinden.

Voor het volgende deel van zijn plan liep Lukas naar de achterdeur en toetste de code in om het alarm in te schakelen. Vervolgens opende hij de achterdeur, liep naar buiten en deed de deur weer rustig op slot.

Hij liet de koffers naast de deur staan en keek rond of hij een baksteen, rots of ander hard voorwerp kon vinden. Daarna zou hij de steen door de voorruit gooien en met zijn hand door het gat naar binnen reiken om de deur te openen, om vervolgens de koffers op te pakken en met spoed naar zijn eigen huis terug te keren.

De politie zou te laat arriveren – misschien niet dezelfde vijfentwintig minuten zoals vanochtend, maar in ieder geval te laat om de dader aan te treffen. Zodra ze aankwamen en de winkel in deze staat aantroffen, zouden ze denken dat de dief was ontkomen in de tijd die zij nodig hadden gehad om te arriveren.

Lukas lachte. Misschien dat hij zelfs een aanklacht tegen de politie in zou kunnen dienen voor hun veel te lange responstijd!

Aan het einde van de straat reed een auto over de hoofdweg voorbij.

Lukas drukte zich tegen de bakstenen muur van het gebouw en wachtte af. Hij was liever voorzichtig dan roekeloos en bovendien had hij tijd genoeg. Hij liet twaalf volle minuten voorbij gaan en toen er geen andere auto's meer langsreden haalde hij opgelucht adem in de kille winterlucht.

Laat de lol beginnen!

Hij walste door het steegje en vond een baksteen ter grootte van zijn eigen vuist. Een perfecte vorm en maat voor het vervolg van zijn plan.

Na een vluchtige blik naar de weerszijden van de steeg rende Lukas om het gebouw heen naar de voorzijde.

Er stonden geen auto's aan weerszijden van de straat en ook aan de straateinden was geen kip te bekennen.

Hij stak zijn arm naar achteren, gooide de steen met een welgemikte worp door het raam en reikte naar binnen om de deur te ontgrendelen. Hij duwde deze open en rende toen meteen terug naar de steeg, in de volle overtuiging dat het alarm op het politiebureau nu wel móest zijn geactiveerd. Hij kon zich precies voorstellen hoe de dienstdoende agent een zucht van weerstand slaakte zodra hij zag dat het alarm van de Wilds Wereldse Wijnwinkel afkomstig was.

Lukas pakte de koffers op, draaide zich om en maakte aanstalten om naar huis te vertrekken.

Zodra hij de straat naderde werd hij echter geblokkeerd door een politieauto met fel knipperende zwaailichten en een loeiende sirene.

Hoe waren ze hier zo snel gekomen?

Panisch rende hij richting het andere uiteinde van de steeg, maar ook daar kwamen knipperende lichten en sirenes hem tegemoet. Even overwoog Lukas om terug de winkel in te rennen en zich voor te doen als een onschuldig slachtoffer, maar zodra de agenten hem met getrokken wapens tegemoet liepen, wist hij dat hij betrapt was.

Even later stond Lukas met zijn handen achter zijn rug geboeid, terwijl de koffers met het bewijsmateriaal voor zijn ogen werden geopend. Hij keek de agent vol ongeloof aan.

“Hoe zijn jullie hier zo snel gekomen?” eiste hij te weten. “Het alarm is pas een paar minuten geleden afgegaan!”

De dichtstbijzijnde agent schudde lachend zijn hoofd.

“Dat alarm rinkelt bij ons al zeker een minuut of twintig.”

“Klopt.” zei een andere agent, die met een open hand achteloos naar de winkel zwaaide die hij net had doorzocht. “Dat gedoe hebben we wel vaker met dat soort ballonnen.”

“Hoe bedoel je?” vroeg Lukas, verbaasd en furieus tegelijk.

“Zodra je het alarm er weer op had gezet, werd de bewegingsdetector direct geactiveerd door die zwevende ballonnen. Ik kan niet meer op één hand tellen hoe vaak we al midden in de nacht moesten uitrukken door dat soort onzin.”

Lukas trok een zuur gezicht.

Martha en haar stomme ballonnen. Het was allemaal haar schuld!

2. Net geen winst

Dion Overmars was een trotse Drent en een gelukkig darter. In zijn huidige partij, de halve finale van de Nederlandse Kampioenschappen, stond hij als nieuwkomer weliswaar 153 punten achter op zijn tegenstander, maar toch kon het hem niet deren.

Dion voelde dat hij een paar punten voorstond. Zo'n 140.000 punten om precies te zijn.

Een uur voor de start van zijn partij had Dion de plaatselijke vestiging van de Rabobank via de achteringang betreden en was hij gewapend met een goede vermomming, een universele loper en een redelijk simpele hackerstoel de ruimte achter de pinautomaten binnengedrongen.

Binnen tien minuten had hij al het wisselgeld buitgemaakt dat zich in die ruimte en de automaten had bevonden.

Zonder problemen had hij de bijna anderhalve ton aan papiergeld in de dubbele bodem van zijn dartzak weten te krijgen en was hij weggereden in een zwarte Opel Corsa die hij eerder die dag had gestolen.

Daarna had hij zich bovendien netjes aan alle verkeersregels gehouden om verdenking of problemen te voorkomen.

Dion was nu aan worp met een stand van 171 tegen 20.

Het plan was om deze te vergooien, daarna definitief te stoppen met de sport en te emigreren naar Venezuela. Na deze worp waren zijn dardagen verleden tijd, zei hij vaarwel tegen zijn irritante verloofde Cheryl, zijn nog vervelendere familie en al helemaal aan zijn dictatoriale trainer Tom, en kon hij eindelijk zichzelf gaan zijn op een plek die hij ergens in Zuid-Amerika zelf zou opbouwen.

Hij wilde het er niet te dik opleggen. Eerst twee keer de triple-twenty aantikken en dan, als de spanning in het publiek op zijn hoogst ligt, net naast de triple-seventeen gooien om de schijn op te wekken dat hij er alles aan had gedaan om de finale te halen.